

tugisisk eller af ,at vedkommende har selvstændig husførelse og betaler en vis mindsteskat. Blandt de grunde, som kan føre til udelukkelse af valgret, nævner statutterne bl. a. fremsættelse af ytringer, som er imod Portugals eksistens som uafhængig stat eller mod den offentlige orden. Til valgbarhed kræves ubetinget kendskab til portugisisk.

Medlemmerne af de lovgivende råd kan ikke drages til ansvar for de synspunkter, de måtte fremsætte under udøvelsen af deres mandat, medmindre de manifesterer synspunkter, der strider mod nationens enhed, integritet og uafhængighed eller tilskynder til undergravende virksomhed af politisk eller social karakter, i hvilke tilfælde den deputerede skal udstødes af forsamlingen. Beslutning herom træffes af et udvalg bestående af rådets formand og 2 andre medlemmer valgt af forsamlingen.

Medens det tidligere principielt var overladt til generalguvernøren at træffe bestemmelse om, hvor ofte og hvor længe de lovgivende råd skulle samles, bestemmes det nu, at det lovgivende råd årligt skal træde sammen til to ordinære samlinger, hvis samlede normale varighed ikke må overstige tre måneder. I de mindre territorier findes bestemmelser af denne art ikke, og her vil det således fortsat være overladt til guvernøren at træffe bestemmelse om indkaldelse af rådene.

De lovgivende råd vælges normalt for 4 år, men vil kunne opløses af ministeren for de oversøiske områder på forslag af generalguvernøren (guvernøren); der skal i så fald inden 60 dage udskrives nye valg, en termin som i særlige tilfælde vil kunne forlænges indtil 6 måneder.

Ifølge statutterne er de lovgivende råd udelukkende kompetente i spørgsmål vedrørende territoriernes 1) budgetter (de årlige finanslove), 2) optagelse af lån, 3) godkendelse af de af den tekniske kommission for den økonomiske planlægning og integration afgivne årlige rapporter om den økonomiske udvikling i territoriet samt med hensyn til at overvåge deres gennemførelse samt 4) valg af territoriets repræsentanter til det oversøiske råd (i Lissabon).

De lovgivende råds kompetence refererer sig således ifølge statutterne fortrinsvis til territoriernes økonomiske selvstyre. Hvilken kompetence eller indflydelse, for-

samlingerne i øvrigt vil få, kommer til at bero på generalguvernøren og/eller centralregeringen i Lissabon. Det må herved erindres, at i selve Portugal er det kun få love, der vedtages af nationalforsamlingen. Langt det største antal love udstedes af regeringen i henhold til en særlig bemyndigelse i grundloven.

Generalguvernøren (guvernøren) vil, om han ikke måtte være enig i en af de lovgivende råd truffet beslutning enten kunne forelægge sagen for ministeren for de oversøiske provinser eller overgive den til fornyet behandling i forsamlingen. I førstnævnte tilfælde vil ministeren for de oversøiske provinser kunne pålægge generalguvernøren at kundgøre — helt eller delvis — den af forsamlingen vedtagne beslutning, eller han kan sætte en anden bestemmelse i stedet. Har generalguvernøren (guvernøren) valgt at tilbagegive sagen til det lovgivende råd, skal han, såfremt beslutningen vedtages på ny med $\frac{2}{3}$ flertal, kundgøre den som gældende ret, medmindre han anser den for ulovlig; i så fald skal sagen forelægges for det oversøiske råd. Denne sidste bestemmelse er ny.

De oversøiske områder har principielt finansiel autonomi, der udøves under regeringens overtilsyn og kontrol. Under alvorlige forhold vil den finansielle autonomi kunne indskrænkes.

Det påhviler generalguvernøren (guvernøren) at udarbejde de årlige budgetter for territoriet med angivelse af samtlige indtægter og udgifter. Budgetterne skal forelægges for de lovgivende råd til beslutning. Efter den tidligere ordning skulle generalguvernøren (guvernøren) forinden budgettets forelæggelse for det lovgivende råd indsende det til ministeren for de oversøiske provinser til godkendelse, men denne forpligtelse er bortfaldet ved ændringsloven. På tilsvarende måde hjemler loven ikke længere ministeren for de oversøiske provinser adgang til at give guvernøren instruktioner med hensyn til budgetternes udgiftsposter, ligesom generalguvernøren (guvernøren) ikke længere behøver at indhente ministerens godkendelse til overførsel af bevilinger eller til åbning af kreditter.

I forfatningsloven bestemmes det generelt, at territorierne skal deltage i udarbejdelsen af de almindelige programmer ved-